YOU CRE∆TE YOUR OWN REALITY ∞
TRAIN YOUR MIND TO SEE THE GOOD IN EVERYTHING

Sezgisel Düşünme ile Aşkınlık

Bilgisiz gürültü,mesajsız

Bu makalede, okudugum 200 kusur kitabin içeriğini elde etmek için kullanılan felsefi sistemi, kanıtın doğasını ve etkili bir doğruluk analizi yöntemi olarak sezgisel düşüncenin önemini tartışacağım.
Umarım bu, bir hakikat arayıcısı olmanın ne anlama geldiğine dair anlayışınızı tamamlar ve materyalimi nasıl türetildiğimi merak eden herkesi tatmin eder.

İkili Yanılgı ve Aklın Kötüye Kullanılması

Akıl abartılır ve küçümsenir, çünkü çok azı onun gerçek amacını anlar. Gerçekte akıl, belirli bir girdiyi belirli kurallara göre bir çıktıya doğru evrimleştiren ve mantıksal sonucuna doğru bir öncül alan pasif bir araçtır. Fakat bir bilgisayar gibi, programlanmış işlevini kendi gerçek yaratıcılığı olmadan pasif bir şekilde yerine getirir. Aklın ürettiği şey iki şeye bağlıdır, girdisi ve programlaması, her ikisi de dışarıdan kaynaklanır ve bu nedenle korunmasız yolsuzluk kaynaklarıdır. Söylendiği gibi, çöp içindeki çöp dışarı: bozuk bir giriş ile bozuk çıktı gelir. Ve mükemmel girişle bile, kurallar eksik veya özensiz bir şekilde uygulanırsa, çıktı da aynı şekilde bozulur. Dolayısıyla, tüm erdemlerine rağmen, akıl tek başına etkili gerçeği aramak için yetersizdir.

EPHILIA P KENNEDY

Aklı abartmakla ilgili sorun, kuralların doğru bir şekilde uygulanmasıyla, eksik veya yanlış girdi olasılığını göz ardı eden doğru bir çıktı üretilebileceğini düşünmekten kaynaklanmaktadır. Pratik açıdan bu, entelektüellerin ya da diyelim ki bilimsel nesnellikle övünen inatçı şüphecilerin, mantıksal olarak akıl yürüttükleri kök varsayımı sorgulamayı reddettikleri anlamına gelir. Bu kök varsayımlar, grup konsensüsü, üretken akademisyenler, üniversite müfredatları ve kendilerini kurumsal politikalara yerleştiren finansal ve sosyal hayatta kalmaya dayanan irrasyonel önyargılar gibi potansiyel olarak yanılabilir dış otorite kaynakları tarafından yapılan açıklamalardan kaynaklanmaktadır. Eksik veya yanlış varsayımları gözden geçirmek yerine, bunlarla çelişen gerçeklerle karşı karşıya kaldıklarında, entelektüeller bunları karşı-örnekleri ve karşı-akıl yürütmeyi rasyonelleştirmek için kullanırlar, böylece akılları zihinsel hapishanelerinin duvarlarını güçlendirmek için kötüye kullanırlar.

Entelektüalizmin sınırlayıcı doğasını fark edenler, onu derecelendirmenin karşılığını yanlış yapabilirler. Aklı tek alternatif, duygu lehine elden çıkararak aşmak isterler. Duygu mantığa uymaz, bu nedenle mantığın ötesine geçebilir. Bu kadarı doğru olsa da, hata, sezgi (yüksek yönlerimizden akan) ile hayvan içgüdüsü, ego önyargıları, duygusallık, bilinçaltı programlama, kolektif bilinç veya dış telepatik ikna gibi daha düşük yönlere dayanan duygusallık arasında ayrım yapmamaktan kaynaklanmaktadır. Bunun yerine, aklı terk etme girişimi, yalnızca girdileri değiştirerek ve kuralların uygulanmasında tutarlılık ihtiyacını ortadan kaldırarak ona yeni bir iş verir. Sonuç, öznel dürtüleri mantıksal olarak tutarlı olmayan şekillerde rasyonelleştiren bir akıldır.

Aklı küçümseme ve abartmanın ortak noktası, ikili yanılgıdan kaynaklanmalarıdır: "1 değilse, o zaman 0. 2 1 olmadığına göre, 2 0'dır." Mantık ötesi sezgidir, mantık altında duygusallık vardır ve ikili yanılgı yoluyla sezgi ve duygusallık ayırt edilemez hale gelir, çünkü ikisi de akla dayanmaz. Bu arada, aklı abartanlar, anlamalarının ötesinde olanı, mantıksal bütünlük standartlarının altında olanla karıştırarak, hem farklı hem de kendi anlayışları tarafından kanıtlanmamış oldukları için reddederek ikili yanılgıyı da işlerler. Bunlar cehaletin iki yüzüdür, aklın yalnızca onu daha yüksek nesnelliğe götürecek girdileri barındıramamasının iki tezahürüdür. Ya mevcut nesnellik düzeyini, anlayışının ötesindeki daha yüksek nesnellik düzeylerine karşı inatla rasyonelleştirir, ya da nesnelliği tamamen öznellik lehine rasyonelleştirir.

Bu nedenle ikili yanılgı, yalnızca nesnelliği ve öznelliği tanımaya, her ikisini de aşan üçüncü bir seçenek olduğunda yalnızca bunlar arasında seçim yapmaya indirgenir. Daha iyi bir terim olmadığı için, bu üçüncü seçeneğe transjectivity diyebiliriz, yani trans-objektif olanı. Daha önce "daha yüksek nesnellik seviyeleri" ile kastettiğim şey buydu.

Objektiflik Dereceleri ve Seviyeleri

Farklı nesnellik seviyeleri nasıl olabilir? Bilim, nesnellik derecelerini arttırmayı, gerçekliği giderek daha doğru bir şekilde anlamayı amaçlarken, farklı nesnellik düzeyleri ile sadece fiziksellik olarak bildiğimiz seviyeden değil, gerçekliğin farklı seviyelerinden bahsediyorum. Amaç terimiyle ilgili sorun, gerçeklik dediğimiz şey aslında özellikleri varoluşun daha büyük çerçevesi içinde hangi konumlara yayıldığınıza bağlı olan yerelleştirilmiş bir fenomen olduğunda "gerçek olanı" ima etmesidir. Bu, şu andaki deneyim aleminizin temelini oluşturan bu çerçeve içindeki seviyeye bağlıdır. Dolayısıyla, dereceler ve nesnellik seviyeleri arasında önemli bir ayrım vardır. Daha yüksek bir nesnellik derecesi kazanmak, şu anda hangi gerçeklik seviyesini araştırdığınıza dair daha doğru bir anlayışa sahip olmak anlamına gelirken, daha yüksek bir nesnellik seviyesi kazanmak, tamamen daha yüksek bir gerçeklik seviyesinin doğru bir şekilde anlaşılması anlamına gelir. Bu önemlidir, çünkü mantık tek başına sizi daha yüksek derecelere getirebilirken, daha yüksek seviyelere ulaşmak için sezgiye ihtiyaç vardır.

Bilimsel Kanıtın Sınırlamaları

Bilimsel araştırma ve kanıt söz konusu olduğunda, keşif, gözlemciden bağımsız olarak olgusal bir varoluş taşıyan, onu psikolojik önyargı ve yanılsamalardan karantinaya alan fenomenlere dönüşür. Ancak, kanıtları evrensel olarak tekrarlanabilir olanla sınırlayarak, geriye kalanlar, yalnızca rızaya dayalı bir gerçeklikte yaşayan tüm gözlemciler için mevcut olan deneyimlerin en düşük ortak paydasını oluşturan fenomenlerdir. Başka bir deyişle, bilimsel kanıt, gözlemcinin bireyselleşmiş bilinçli veya ruhsal durumuna hiçbir şekilde bağlı olmayan kesinlikle maddi kanıttır. Böylece bilimsel kanıt, en kaba bilinçli gelişim seviyelerine sahip bireyler için inkar edilemez derecede gerçek olan en kaba fenomenler kümesini kapsar.

Bilimsel standartlar, gözlemciye bağlı olan kişisel kanıtlara izin vermez ve yine de, salt fiziksel ve deterministik olanın ötesinde başka hangi gerçeklik seviyelerine erişilebileceğini belirleyen gözlemcinin bilinçli gelişimidir. Gelmiş geçmiş en yakın bilim, gözlemcinin bir deneyin sonucunda benzersiz bir rol oynadığı artık yaygın olarak kabul edilen kuantum mekaniğidir. Ancak, belirli bir deneydeki tüm olası gözlemlerin dağılımını tanımlayan istatistiksel eğilimlerin doğrulanmasının ötesinde, herhangi bir özel sonuç evrensel olarak tekrarlanabilir değildir. Bu nedenle kuantum fiziği, herhangi bir spesifik gözlemi tahmin edemediği için, istatistiksel tanımlamalara başvurmak zorundadır, çünkü bunu yaparken bir kez daha kolektiviteye ve dolayısıyla nesnellik olarak tanımladığı şeye yaklaşır. Buna rağmen, gözlemcinin kuantum sistemi üzerindeki kesin etkisi anlaşılmamıştır ve rastgele olduğu ve yalnızca atomik ölçekle sınırlı olduğu düşünülmektedir.

Modern bilimin gittiği yere kadar bu kadar. Yine de, saçak bilgisinin deneyimli araştırmacıları ve gariplerin savaşta sertleşmiş deneyimleyicileri, transjektif fenomenlerin makroskopik ölçekte de işlediğini ve gözlemcinin bilinç kalitesine ve manevi yönelimine bağlı olduğunu bilirler. Eşzamanlılıklar ve tutum ile çekilen deneyimler arasındaki korelasyon bazı örneklerdir. Bizler sadece gerçekliğin gözlemcileri değiliz, aynı zamanda önceki varsayımlarımızın ötesine geçerek alemlerimizi aşmayı seçmek için özgür irade ile donatılmış aktif katılımcılarız. Açıklanamayan olaylar meydana gelir ve ya kolektif ana akım gerçekliğimize göre programlanmış varsayımlar ve kurallarla rasyonelleştirebiliriz ya da kendi içimizde çözebilir ve sürüyü tozda bırakabiliriz.

Transjective Proof'a Erişim

Nesnellik seviyeleri, daha büyük olanların içindeki küçük daireler gibi merkezsel olarak düzenlenir, alt seviyeler daha yüksek seviyelerin alt kümeleridir. En küçük çember fizikselliktir, gerçekliğin en yanıltıcı seviyesidir, en büyük daire ise "merkezi her yerde olan ve çevresi hiçbir yerde olmayan" bir dairedir, çünkü mutlak ve sonsuzdur. Mutlaklığa göre, gözlemler ve gerçekler varsayımlar ve yarı gerçeklerden başka bir şey değildir. Sadece belirli bir nesnellik düzeyi içinde, bu seviyeyi tanımlayan varsayımlar ve yarı gerçekler, sakinleri için nesnel gözlemler ve gerçekler haline gelir.

Bir kez gerçekliğin daha yüksek bir seviyesine eriştiğinizde, onun içindeki kanıt sizin için tamamen nesnel hale gelir, ancak bu kanıt, o seviyeye erişimi olmayan biri tarafından toplanamaz. Kişisel kanıtınız onun için en iyi ihtimalle olası bir transjektif gerçeği temsil edecektir, çünkü nesnel olarak gördüğü şeyin yerini alır. Ancak, ikili yanılgıyı, sizin tarafınızdan sadece öznellik için yanlış anlamakla işleyebilir, çünkü mevcut bilgisi veya araştırma yöntemleriyle çoğaltamaz veya kanıtlayamaz. Her birimizin, kendimizden daha yüksek gerçeklik seviyelerinden gelen transjective truths konusunda aynı konumda olduğumuzu göz önünde bulundurarak, aynı anda transjective truths'a erişimi ortadan kaldırmadan öznelliğe karşı koruyabilecek bir doğruluk analizi yöntemi kullanmak gerekir. Bu yöntem, anlamak ve uygulamak için belirli miktarda zihinsel ve sezgisel incelik gerektirir, ancak mantık ve sezginin doğası ve yeri hakkındaki devam eden tartışmada tam olarak açıklanacaktır.

Tek başına mantık, nesnellik derecesini artırmak için yeterlidir, çünkü eski varsayımlar sadece giderek daha karmaşık hale gelen mantıksal sonuçlara doğru götürülmektedir. Daha sonra anlaşılmaz topraklardan ziyade keşfedilmemiş bölgelere doğru ilerleme kaydedilir ve artan şey, bilginin evriminden ziyade arıtılmasıdır. Bu, bir daire çiziyor ve çemberin kendisini genişletmek yerine sınırlı bölgeyi keşfetmek için çaba harcıyor. Çevre çizilir çizilmez, içindeki her şey zaten tanımlanmıştır. Bu, daha fazla keşfin yapıldığı kapalı kümeyi oluşturur, yani bu tür keşifler yeni olmaktan uzaktır; bunun yerine doğrudan ve öngörülebilir bir şekilde eskisinden takip ederler. Süreç deterministiktir, yani eski doğrudan yeniyi belirler. Sadece bu nesnel yaklaşıma sarılanlar, mevcut varsayımları ve gözlemleri daha geniş olanlarla devrim yapmak yerine inatla haklı çıkarmaya çalıştıklarında cehaletlerini güçlendiriyorlar.

Öznellik yanılgısını ve nesnelliğin cehaletini aşmalıyız. Öznel olmak, içinde yaşadığınız seviyenin gerçekliğini inkar etmek anlamına gelir. Objektif olmak, seviyenizin gerçekliğini tam olarak kabul etmek ve anlamak anlamına gelir, ancak daha ileri gitmeyin. Transjectif olmak, tamamen daha yüksek bir nesnellik seviyesine geçmek anlamına gelir, bu da eski seviyenin bir üst kümesini oluşturur. Öznelliğin üstesinden gelmek ve nesnelliğe ulaşmak için sağlam bir mantık ve keskin gözlem gerekiyorsa, nesnelliğin üstesinden gelmek ve transjectivity'ye ulaşmak, daha önce sınırlayıcı varsayımların bariyerini kırmak için bu ikisi artı ek sezgi fakültesine ihtiyaç vardır.

EPHILAP KENNEDY

Mantık ve Sezgi

Aşkınlığa giden yol, doğrusal olmayan veya deterministik olmayan düşünme olarak da adlandırılabilecek sezgisel düşünme yoluyla kat edilir. Deterministik düşünme eskisinden yeniyi üretmek için ilerlerken, yani yeni sadece eskinin bir uzantısıdır ve bu nedenle hiç de yeni değildir, sezgisel düşünme kişinin yeniyi hissetmesine ve eskiyi gözden geçirmesine izin verir, böylece önceki varsayımlar yeninin uzantıları haline gelmek üzere tersine çevrilir. Bu nedenle sezgisel düşünme, gerçekten yeni bir şey bulmanın tek yoludur, çünkü size yeni bir vizyon verir.

Sezgi nedir? Ortak anlayış, onu düşünmek zorunda kalmadan doğru sonuçlara ulaşmak için kullanılabilecek içgüdüsel veya içselleştirilmiş bilgiye benzetir. Tanıdık bir örnek, sezgisel bir arayüze sahip olduğu söylenen yazılım veya elektronik cihazlar olabilir; bunun gerçekten ima ettiği şey, arayüzün önceden programlanmış mekanik eğilimlerden yararlanmasıdır, böylece kullanıcının çalışmasını sağlamak için öğrenmesi veya düşünmesi gerekmez. Fakat bu, determinizmin başka bir biçimidir, mantıksal düşünmeyi gerektirmese de, programlamanın akademik, sosyal veya biyolojik olmasına bakılmaksızın sadece programlanmış tepkidir. Bu şekilde yeni hiçbir şey yapılmaz veya keşfedilmez, her şey aklın aktif uygulaması olmadan eskinin yeni formlarına erişmekle ilgilidir. Gerçek sezgi ile bu yaygın yanlış anlama arasındaki tek benzerlik, her ikisinin de aklın ilk katılımı olmadan doğru sonuçlara ulaşmasıdır.

Hayır, gerçek sezgi tek başına aklın yapamayacağını yapar: doğrudan eski varsayımlardan, eski mantıktan veya eski programlamadan kaynaklanmayan gerçekleri hissetmek. Bu nedenle sezgi tarafından erişilen gerçekler transjektiftir. Sezgi sizi önceki varsayımlardaki kusurlara işaret edebilir, aksi takdirde kaçırılan yeni gözlemleri fark etmenize yardımcı olabilir ve düşünmek için yeni olasılıklar sunabilir.

Gerçek sezgi öteden gelir. Şu anki aleminizi, şu anki varsayım ve programlama bedeninizi belirleyen şey ne olursa olsun – sezgi bunun ötesinden kaynaklanır. Geçmişin bir ürünüyseniz, sezgi gelecekten gelen bir geri bildirim akışıdır. Eğer siz alt benlikseniz, sezgi yüksek benlikten gelir. Beş duyudan çalışıyorsanız, sezgi altıncıdan gelir. Yani öteden gelen, sizi öteye çağıran bir etkidir, alt benlikten, kolektif fiziksel gerçeklikten ve genetik programlamadan gelen etkilere karşı, eskisi tarafından desteklenmediğiniz için yeniyi rasyonelleştirmenizi isteyen etkilerdir. Sezgi, mutlak gerçeğe manyetize edilmiş içsel pusulanızdır, eğer takip edilirse sizi daha yüksek nesnellik seviyelerine ve dolayısıyla varoluşun daha ileri alemlerine götürür. Sizi illüzyonların labirentinden çıkaran ipliktir, ruhunuzun kalbidir, ruhunuzun sesidir ve sadece duyacak kulaklarınız ve dinleyecek zihniniz olduğu kadar net konuşur.

Sezgisel düşünme ile sezgi, mantığın yol gösterici elindedir. Tek başına mantık, herhangi bir şeyin mutlak değerini belirlemekten acizdir, çünkü ikili dosyaları ve aralarındaki ilişkiyi ele alır: öncül ile sonuç, özne ile nesne, uyumlu ve farklı, rasyonel ile irrasyonel veya nedene karşı sonuç. Ama öncül ne karar veriyor? İlk nedeni ne belirler? Neyin rasyonel olduğuna kim karar verir? Nesnel gerçeği ne belirler? Akıl değil; ancak onlar zaten var olduktan sonra onları tanır ve itaat eder. Akıl verileni alır ve onu takip eder. Sezginin yokluğunda, grup konsensüsünden veya fiziksel sinyallerden emirler alır, bu nedenle manevi faktörlerin transjektif olasılığını içermeyen başka bir ikili yanılgı olan "doğaya karşı beslenme" tartışması. Sezgisiz mantık, önyargıları kökünden sökmek yerine güçlendirme işine akıl koyar.

Öte yandan, mantıksız sezgi, asla doğru ifadeler veya bulaşıcı anlayış haline gelmeyen belirsiz izlenimlere yol açar. Akıl, sezgiyi duygusallıkla karıştırmaktan kaçınmak için de gereklidir; ikincisi öznel olduğundan, emirlerinin delikleri, kendi kendisiyle çelişmeleri, makul olandan daha az keşfedilebilir nedenleri olacak ve zaten öngörebileceğiniz sonuçlar tatsız olacaktır. Daha önce de belirtildiği gibi, aklı bir kenara atanların, ikisi arasında ayrım yapma araçları yoktur. İçlerinde yaşadıkları nesnel gerçeklikle tamamen çelişen kendi yarattıkları bir illüzyon dünyasına yakalanırlar.

Mutlak Bir Gösterge Olarak Sezgi

Fakat sezgi neden mantığın tek başına yapamayacağını tam olarak yapabilir? Bir fikrin doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu sezgisel olarak algıladığınızda tam olarak ne olur? Sezgisel düşüncede, bir fikrin gerçek değeri, diğer fikirlerle olan ilişkisi aracılığıyla belirlenmek yerine doğrudan hissedilir. İçinize dönerek ve bilinçli olarak bir düşünceye odaklanarak, çevrenizin farkındalığı anlık olarak kaybolur ve siz (özne) ile düşünce (nesne) arasındaki ayrım da ortadan kalkar, böylece her ikisi de tek bir varlığa örtüşür: düşünce olarak kendiniz.

Kendinizi içsel olarak öteki gibi gözlemlediğinizde empatiye yol açan aynı süreçtir. Empatide, başka bir kişinin ne hissettiğini içsel olarak hissedersiniz, bu ancak ayrı benliğinizi ve kişisel koşullarınızı bir kenara bırakıp onların ayakkabılarına adım atarsanız ve onları kendilerine göre görürseniz mümkündür. Sezgisel düşünme ile, bir düşünceye adım atarsınız ve onu kendisine göre hissedersiniz, ya da daha doğrusu, kendinizi mutlak gerçek olarak kendinize göre düşünce olarak hissedersiniz. Varlığınızın özü, sezginizin kaynağı ve aynı zamanda öz-farkındalık sürecinde kendini gözlemleyen şey, en güvenilir mutlak gerçek referans noktanızdır, çünkü kendinizi fark ederek kendi varlığınızın gerçeğini kesinlikle doğrulayabilirsiniz. Bir düşünceye adım atarak, kendinizle söz konusu düşünce arasında rezonans veya uyumsuzluk olup olmadığını hissedebilirsiniz, böylece düşünceyi sadece kendinizden kaynaklanan başka bir fikirle değil, varlığınızın özüne demirlenmiş mutlak bir gerçekle karşılaştırabilirsiniz. Bu nedenle onun gerçek değeri, varlığınızla ne kadar rezonansa girdiği ile tahmin edilebilir. Daha sonra, rezonansa giren fikirleri iyice araştırmak için zekanızı kullanırken, daha yüksek nesnellik seviyelerine ulaşarak mutlak gerçeğe asiptotik olarak yaklaşırsınız. Derin rezonans gerçeğin varlığını gösterir.

Sezgisel Düşünme Süreci

Sezgisel düşünme ancak derin tefekkürle mümkündür. Diğer insanların fikirlerinin bir yama parçasını bir araya getirmek, devrimci bir şekilde ilerlemek için yeterli değildir. Bir şeyleri gerçekten anlamak istiyorsanız, derinlemesine düşünmek için zaman ayırın. Bu, sezgilerinize daha duyarlı olmak, gerçek sezgi ve öznel önyargı arasında ayrım yapabilmek için içe odaklanmayı içerir. Aynı zamanda, sezginin sağladığı önerileri takip etmek, delikleri ve tutarsızlıkları aramak, sezgisel bir "düşünce topunu" başkalarının anlaması için yeterince açık kelimelere dönüştürmek için zekanızı güçlendirmeyi de içerir. Beyin fırtınası yapmak ve işleri serbest stilde çözmek için boş bir defter almanızı öneririm, çünkü fikirleri kağıda dökmek, zihni bir sonraki sezgisel izlenim grubuna dokunmak için serbest bırakır ve anında bir ilerleme araştırmasına izin verir.

İyi sezgi ve iyi düşünme, iyi doğruluk analizine yol açar. Bir fikir kendini beğenmiyorsa, neden yanlış hissettirdiğini tam olarak öğrenin. Bir fikir doğru geliyorsa, tam olarak nedenini öğrenin. Sezgisel izlenimi açıkça anlayana kadar, mantıksal olarak parçalara ayırana ve kelimelerle doğru bir şekilde aktarana kadar işiniz bitmez. Bunu yapmak ilahi bir eylemdir çünkü ruha berrak bir ses verir. Bu gerçekten içsel bir komünyondur, alt benlik ile yüksek Benlik arasındaki sözsüz sokratik diyalogdur. İçinize dönersiniz, soruyu sorarsınız, olasılıkları hissedersiniz, sonuçları araştırırsınız, yanlış anlamaları düzeltirsiniz, onları uygularsınız, test edersiniz, gözden geçirirsiniz, onlardan öğrenirsiniz, sorarsınız ve alırsınız, hissedersiniz ve anlarsınız, fark edersiniz ve aşarsınız.

Sezgi, akıl bir akıl yürütme çizgisini görev bilinciyle tükettikten ve yardım talebinde alçakgönüllülükle eğildikten sonra sorulara cevaplar verir. Mantık ancak bir çıkmaza girmeden önce o kadar ileri gidebilir, bir süreksizlik ki, önceki varsayım ve gözlemlerdeki sınırlamalar nedeniyle daha önce gelenlerden mantıksal olarak çıkarılamaz. İşte o zaman sezgi diğer taraftan bir ip atar, böylece akıl daha önce gelenleri muhtemelen sonra gelecek olanı düşünmekten çıkarabilir. Bu geriye dönük bir süreçtir, ancak işe yarar ve sezgiye itaat eden aklın kişiyi daha yüksek bir nesnellik seviyesine nasıl taşıdığının mükemmel bir örneğidir. İpi kullandıktan sonra, sezgisel bir izlenimi mantıksal olarak analiz ederek ve çözerek takip etmek, çıkmaz boyunca sağlam bir köprü inşa etmeye eşdeğerdir, böylece sonunda, eskiden bir süreksizlik olan şey şimdi mantıksal olarak ileriye veya geriye doğru takip edilebilen sürekli bir yoldur. Bunun nedeni, daha yüksek nesnellik seviyelerinin daha düşük seviyelerin üst kümeleri olmasıdır ve alt kümeden bir üst küme türetmek imkansızdır, tersi ise doğaldan daha fazladır.

Sezgi bir epifani ile sonuçlandıktan sonra, bildiğinizi düşündüğünüz her şey hafifçe yeniden hizalanır, böylece daha önce kafa karıştırıcı bir sorunun cevabı alnınıza vurur. Bu nedenle sezgisel düşünme, araya giren süreç bir çıkmazla karşılaştığında sezgi için mantığı anlık olarak terk etse bile, mantıksal olarak kendi kendine tutarlı sonuçlara yol açar. Sezgisel düşünme, katı mantıksal akıl yürütmenin yapabileceği her şeyi yapabilir, ancak ikincisinden farklı olarak kendini de aşabilir. Koşul, mantıksal olarak, mevcut gözlemleriniz, deneyimleriniz ve varsayımlarınız henüz doğrudan kanıtlamasa bile, en rezonanslı ve en uygun tahminden başka bir şey olmayabilecek sezgisel bir izlenimi takip etmenizdir. Eğer sezginiz doğruysa, o zaman onu takip ederken ve test ederken, onu kanıtlayan yeni gözlemler, yeni deneyimler ve gözden geçirilmiş varsayımlarla karşılaşacaksınız. Ancak bu tür bir transjective doğrulama, gerçeklerden sonra gelmelidir. Sezgi öteden geldiğinden, geçerliliğinin kanıtına ötesine geçerek erişilebilir.

Ve bu, bir hipotezin önce önerildiği ve sonra test edildiği gerçek bilimsel yöntemdir. Çok fazla bilim adamı ve şüpheci, "çok uzak" hipotezleri araştırmadan önce mantıksız bir şekilde reddediyor, çünkü bu "vahşi iddialar" henüz hakim varsayımlarla desteklenmiyor. Grup konsensüsünün kesinliği ve önceki tüm adımların mutlak onayı olmadan tek bir adım atmaktan korkuyorlar ve bu nedenle daha yüksek nesnellik seviyelerine erişmeleri yasaklanıyor ve bunun yerine transjektif etkileri rasyonelleştiriyorlar. Sezgisel düşünme, modern bilimden daha bilimseldir, çünkü bilimsel yöntemin eski varsayımlar tarafından irrasyonel olarak dayatılan sınırlamalarla sınırlandırılmasına izin vermez. Agnostik rasyonalistten ziyade gnostik entelektüelin yoludur. Sezgisel düşünme, aşkınlığın gerçek bilimidir.

EKNOT:

Rudolf Steiner'in Özgürlük Felsefesi (Manevi Bir Yol Olarak Sezgisel Düşünme olarak da yayınlandı) - bu kitap sezgisel düşünme, özgür irade ve aşkınlığın özüne iniyor. Steiner bunu hem sezgiyi hem de aklı kullanmak için yazmıştır, bu nedenle okumak ve anlamak çok zordur. Bu kavramları sezgisel düşünme yoluyla kendim çözmek, onları kitaptan deşifre etmekten daha kolay bir zamanım oldu ve ancak daha sonra Steiner'ın bahsettiği şeyi anladım, çünkü zaten kendi başıma akıl yürütmüştüm. Yine de, zihinsel ve sezgisel bir egzersiz arayan herkes için ödüllendirici bir çalışmadır ve kapsadığı kavramların geniş kapsamlı etkileri vardır.

Marshall Vian Summers tarafından Büyük Camia'nın Maneviyatı - sezgisel düşünceye daha okunabilir, kapsamlı, manevi ve pratik bir yaklaşım. Bu kitapta, gerçek sezgi büyük harfle "K" harfiyle Bilgi olarak adlandırılır ve kalbi, ruhun sesini dinlemenin gelecek zor zamanlarda akıllıca seçimler yapmak için gerekli olduğu dördüncü yoğunluklu bir STO felsefi sistemine denk gelen şeyin temel taşı haline getirilmiştir. Bu kitapta verilen bilgelik ve tavsiye benim deneyimim için doğrudur, bu yüzden tüm gerçeği arayanlar için tavsiye ederim.

EPPHILIA R KENNEDY